

N. C. Jensen: Jeg ved ikke, hvorfor baade den ærede Ordfører og den højtærede Minister søger at dreje Debatten derhen, at de, der er imod disse Ændringsforslag, ogsaa er imod Tilskuddet til Haveelskaberne. Der er intet i de faldne Udtalelser, der berettiger til en saadan Paa-stand. Vi har lige saavel som mange andre gennem adskillige Aar været med til at støtte ogsaa den Side af Udviklingen indenfor Landbrugets Omraade og gjort det med Velvillie og god Forstaaelse. Her drejer det sig imidlertid om noget ganske andet. Vi hævder, at det er urimeligt at ville gøre et saadant Skridt saa hovedkuld, og at Forslagene er kommet hovedkuld, kan slet ikke bestrides. Det vilde sikkert have været mere naturligt, at dette Spørgsmaal var kommet frem ved Finanslovens anden Behandling. Den højtærede Minister er i Dag sikker i sin Sag og vil berolige baade mig og andre ved at sige: „I behøver slet ikke at frygte for det store Ansvar, I paatager jer ved at stemme for dette Forslag. Jeg har Papirerne i Orden og har en stor Stab ikke alene af landbrugs-kyndige Mænd, men ogsaa af andre“ — hvis Navne Ministeren saa oplæste —, „at støtte mig til“. Det var overordentlig fint med Titler og Rang, og jeg havde under Op-læsningen Følelsen af, at den højtærede Minister var ved at gaa bort fra den Anskuelse, at Titler og Rang ikke betød noget. Det faar nu være, hvad det være vil, men naar den højtærede Minister siger: „I skal ikke bryde jer om noget, for naar Finansudvalget ved Besked og jeg ved Besked, saa kan I da ogsaa være tilfredse“, vil jeg svare, at det kan jeg for mit Vedkommende ikke være; saa er det mig aldeles ligegyldigt, om det falder i den højtærede Landbrugsministers Smag eller ikke. Jeg synes, det vilde have været rimeligt, om et saa stort Spørgsmaal var kommet frem ved Finanslovens anden Behandling; saa kunde det være taget op til Samraad, og Tingets Medlemmer kunde da have faaet Lejlighed til at beskæftige sig dermed. I det hele finder jeg det urimeligt, at man afgør saa store Spørgsmaal ved Finanslovens tredie Behandling, idet man kommer og siger: Vi skal have det bevilget, og det skal være færdigt til 1. April o. s. v., o. s. v. Det var det Argument, den højtærede Landbrugsminister ogsaa anførte her; men saa staar vi Lægmand, der ikke sidder i Finansudvalget og ikke kan faa de Oplysninger, som den højtærede Landbrugsminister og Finansudvalgets Medlemmer maaske

sidder inde med, uden at vide Besked, og det er det, jeg finder ganske urimeligt. Derfor vil jeg heller ikke være med til at godkende denne Ordning og stemme for disse Forslag. Den højtærede Minister kan nok sige: „Ja, men det forpligter ikke! Vi kan gøre, som vi vil, ad Aare“. Jeg har nu den Opfattelse, at den Overenskomst, der er truffet her, forpligter overfor Fremtiden. Er det den bedste Maade, Spørgsmaalet kan løses paa, nuvel, saa synes jeg, der var endnu mere Grund til, at man var kommet til Tingets Medlemmer og havde sagt: „Nu forelægger vi et særligt Lovforslag, vi vil have den Sag ind i en anden Gænge“. Det er i øvrigt rigtigt, hvad der er udtalt fra anden Side, at selv om der kan have været nogen Forskellighed i Arbejdet indenfor Havebrugsforsøgene, har de baaret adskillige gode Frugter — det er slet ikke noget, som den højtærede Minister eller Finansudvalget kan skabe nu —; de har baaret adskillige gode Frugter i den Tid, de har været foretagne.

Den ærede Ordfører sagde, at Venstres Medlemmer havde fremsat Tanken i Finansudvalget; derfor fandt han det urimeligt, at Venstres Medlemmer her i Tinget var imod Forslagene, og at det særligt var dem, der havde ivret derimod. Jeg ved ikke, hvorledes Sagen har ligget i saa Henseende i Finansudvalget, men jeg ved dog saa meget, og det kan heller ikke være den ærede Ordfører ubekendt, at det ærede Medlem for Thisted Amts 1ste Valgkreds (Nørhave) har sagt, at det var med meget store Betæneligheder, at Venstres Medlemmer var gaaet med. Jeg synes, at en Sag, der er af saa stor Betydning, kunde være ordnet paa anden Maade, saaledes at Tingets Medlemmer havde faaet Besked, faaet Lov til at se paa Sagen og prøve, om man nu ogsaa kunde være vis paa, at dette var det bedste. Jeg skal for Resten ikke sige noget om, hvorvidt det er den bedste Løsning — det er et stort Spørgsmaal —, men jeg er vis paa, at det er den dyreste. Jeg kender saa meget til Statsforanstaltninger, at jeg ved, at har man først en Gang sagt „A“, kommer man til i næste Omgang at sige „B“. Vi skulde have adskillig bedre Lejlighed til at tænke lidt over Sagen, end ske kan, naar man simpelthen erklærer: Vi sætter det ind ved Finanslovens tredie Behandling, saa har Medlemmerne kun at stemme derfor. Vi skal have det o. s. v. Det vil jeg ikke bøje mig for, og derfor stemmer jeg imod Ændringsforslagene.